

pútnický list

ISSN 2644 - 4526

jún 2022

aktuality a zaujímavosti pútnického turizmu na Slovensku

Kostol Ducha Svätého v Nemčiciach

Obec Nemčice sa nachádza približne 5 km juhozápadne od okresného mesta Topoľčany. Obec sa po prvýkrát spomína už v r. 1156 ako Nemcyc. Pôvod obce však siaha až do praveku - do mladšej doby kamennej. V minulosti obec patrila k hradu Topoľčany, v období 13. st. k hradu Zvolen, od začiatku 14. st. Matúšovi Čákovi. Obyvateľstvo sa v minulosti zaoberalo poľnohospodárstvom, pestovaním cukrovej repy a obilia. Obci dominuje rímskokatolícky **Kostol sv. Ducha**. Je to neskorobaroková až klasicistická jednodňová stavba z r. 1780 s mierne zaobleným uzáverom presbytéria, ktoré má na vonkajšej strane polygonálny tvar, s pristavanou sakristiou a vstavanou hranolovitou vežou. Veža má ciferníkové hodiny, pod ktorými sú zvukové okná so žaluziami. Strecha veže je cibulovitá, ukončená makovicou a zdobeným krížom. **Interiér kostola** je zaklenutý pruskou klenbou s medziklenbovými pásmami. Po bočných stenách interiéru lode kostola sú umiestnené zastavenia krížovej cesty. Organ je umiestnený na chóre, nad ním je v klenbe stropná maľba. **Hlavný oltár** je zo začiatku 19. st. Je klasicistický. Na zalamovanej menze sa nachádza tabernákulum, v pozadí je oltárny obraz Zoslania sv. Ducha z r. 1803 od maliara Andreja Zallingera. Pod oltárnym obrazom sú dve sochy anjelov s pozlátenými krídlami.

V zaklenutom oblúku nad ním je stropná maľba. Kazateľnica je klasicistická zo začiatku 19. st. Na zvlhnom parapete má reliéf Rozsievачa. Kostolík bol opravovaný v r.1800 a 1940. V r. 2003 – 2013 prešiel komplexnou obnovou vrátane reštaurovania oltárneho obrazu a kazateľnice. Pri obnove bol obetný stôl z dreva vymenený za mramorový s ambónou. Reštaurovaním prešiel aj organ. Obnovený kostol 18. mája 2013 posvätil Mons. Viliam Judák, nitriansky diecézny biskup *zdroje: www.turistika.cz, www.pamiatkynaslovensku.sk, www.topolcany.fara.sk*

Sme tu pred Tebou, Duch Svätý: zišli sme sa v Tvojom mene. Ty si náš pravý radca. Príď k nám, stoj pri nás, vstúp do našich srdc. Pouč nás, kam máme ísť a ukáž nám cestu, po ktorej treba kráčať. Nedovoľ, aby sme my, slabí a hriešni, spôsobili neporiadok. Nech nás nezvedie nevedomosť. Daj nám dar rozlišovania, nech nie sme zaujatí kvôli predsudkom a falošným ľudským ohľadom. Ved' nás k jednote, aby sme nezišli z cesty pravdy a spravodlivosti, ale napredovali na púti do večného života. O to prosíme Teba, ktorý pôsobíš vo všetkých časoch a na všetkých miestach, v spoločenstve s Ocom i Synom, na veky vekov. Amen

modlitba **Adsumus** sa v dejinách používala na konciloch, synodách a iných cirkevných zhromaždeniach po stáročia. Pripisuje sa sv. Izidorovi zo Sevilly (560 – 636). *zdroj: www.synoda.abuba.sk*

info o pútnických miestach a asociácii nájdete na: www.putnickemiesta.sk

Misia.

Úloha, ktorou sme poverení. Môže ísť o poslanie jednotlivca alebo skupiny. Niekedy v sebe ukrýva tajomstvo alebo si vyžaduje našu schopnosť načúvať, vnímať aj iný pohľad či rozmer. Otvára nás pre iných, rozširuje a obohacuje naše srdce. Vďaka nej spoznávame svet i zmysel nášho bytia. Niektorých zavedie do ďalekých krajín, iní ju uskutočňujú vo svojom blízkom okolí. Vždy si vyžaduje odvahu, odhodlanie, nasadenie, obeť. Je výzvou. Rodí hrdinov. Prináša zmenu, obnovu, a aj preto je súčasťou synody o synodalite.

Jedným z tých, ktorí sa vydali kráčať „cestou misie“ na Slovensku je aj Ing. Evžen Valovič. V 70. rokoch 20. st s mnohými ďalšími tajne rozbehol pastoráciu detí v stretkách. S ŠtB za chrbtom, podporovaný Mons. Jánom Chryzostomom Korcom, MUDr. Silvestrom Krémerym a RNDr. Vladimírom Juklom. Ľudia, ktorí trpeli za svoju vieru podnietili v mladom študentovi stavbárskej fakulty vedomie spoločenstva i odvahu zúčastňovať sa na rôznych akciách tajnej Cirkvi. Postupne sa niektoré z nich naučil moderovať a koordinovať. Misia, ktorá mala za cieľ posilňovať a podporovať vzdelávanie a duchovné rozvíjanie kresťanov vznikla najprv ako Laické apoštolské hnutie, z ktorého sa neskôr vyprofilovalo Hnutie kresťanských rodín, Laické apoštolské hnutie mládeže a Hnutie kresťanských spoločenstiev

detí, dnes známe ako eRko. (pozn. o samotnom hnutí a jeho histórii sa dočítate viac na str. 6). Práve jeho lídrom sa stal, vtedy mladý študent. Jeho misia začala nenápadne. Zo začiatku sa stretalo okolo desať až pätnásť ľudí, z ktorých každý mal „na stretku“ po desať – dvadsať detí. Organizovali rôzne akcie, Mikuláša, jasličkové pobožnosti, rôzne výlety... Vedenie stretiek si vyžadovalo aj formáciu animátorov. Tí sa schádzali na pravidelných stretnutiach a preberali rôzne aktuálne témy, vymieňali si materiály. Čoraz viac však cítili potrebu systematického vzdelávania, a tak Evžen Valovič zostavil, na základe dostupných materiálov, príručku *Náboženská výchova detí dnes* (1982). Formácia animátorov sa konala na dvojdnových stretnutiach vedúcich. Spoločne sa preberala téma neformálnej výučby náboženstva, ktorá v dobe komunistickej ČSSR prakticky neexistovala. K ich ďalšiemu vzdelávaniu prispeli aj zahraničné skúsenosti. V r. 1985 - 1990 sa Evžen Valovič spoločne s ďalšími, asi ôsmymi, ľuďmi zo Slovenska aktívne zúčastňoval „katechetického“ týždňového stretnutia v Erfurte, vo vtedajšej NDR. Preberané dokumenty použili k vytvoreniu novej príručky pre prácu s deťmi s názvom *Katechetická príručka*. Takto sa neoddeliteľnou súčasťou eRka stali okrem výletov a rôznych akcií pre deti aj katechézy pre animátorov. V rámci hnutia si postupne vypracovali zoznam vtedy prístupnej katechetickej literatúry (väčšinou „klepanice“, samizdaty). Zo začiatku to boli orientačné osnovy pre katechézu detí podľa ročníkov – *ABC katechézy*, *Jožkov denník*, *Nebojte sa, deti* od Victorie Montany (Márie Muráňovej), *Učebný plán a osnovy pre vyučovanie rímskokatolíckeho náboženstva*. Pre starších zasa *Život z Viery I – III*, *Dejiny Spásy*, *Od päti do päťadvaceti* od Gebhartovej, *Kto nám povie pravdu*, „klepanice“ o pohlavnej výchove detí. Na duchovnú formáciu stredoškolákov slúžili knihy: *Na križovatke života*, *Cieľ a cesta*, *Tvoje miesto na zemi*, ďalej *Tajomstvo krásy života* od Lelotta, *Cesta k veľkosti a slobode* od Mendigala, *Pol'ský katechizmus I – II* („klepanica“ od dôstojného pána Alojza Tkáča, neskoršieho arcibiskupa). Materiály sa pod vedením Ing. Valoviča ďalej aktualizovali, doplnili a v Hnutí kresťanských spoločenstiev mládeže vytvorili prvý skutočne komplexne prepracovaný celistvý systém vzdelávania pre animátorov. I dnes ponúka mladým ľuďom, ktorí chcú pracovať s deťmi štyri rôzne kurzy: **Kurz začíname**, **Základný kurz**, **O táboroch**, **Farbičky - čarbičky**. Sú určené pre mladých, ktorí chcú pracovať s deťmi vo farnostiach, vedúcim detských spoločenstiev, či už aj dospelým členom hnutia. Okrem kurzov eRko ponúka aj ďalšie formačné vzdelávanie prostredníctvom svojej tzv. *Dobrovoľníckej univerzity (DUNI)*. Ide o vzdelávací program pre eRkárov, ktorí sa podieľajú na organizovaní, koordinovaní a vedení dobrovoľníkov. Ponúka dva akreditované odbory: Päť zručností dobrovoľníka a Práca s dobrovoľníkmi v eRku.

Môžeme povedať že misia Ing. Eugena Valoviča zameraná na podporu a rozvoj detí v kresťanskom duchu je úspešná. Dnes je v eRku zapojených viac ako 7000 detí a animátorov. Zakladateľ a širiteľ laického apoštolátu detí, pôsobil aj ako tajomník komisie pre katechizáciu a školstvo pri KBS. Aj dnes ešte organizuje duchovné obnovy pre členov hnutia a je jeho čestným predsedom. Motto, ktoré sprevádza eRko od začiatku jeho cesty: **Radostnou cestou svedectva viery kráčame spolu malí i veľkí**, je aktuálne stále. Misia mladého študenta z r. 1973 sa stáva misiou mladých ľudí 21. storočia.

zdroje: www.slovoplus.sk, www.erko.sk

Jedným z diel, ktoré vyšli z misijného pôsobenia Ing. Evžena Valoviča je aj kresťanský časopis pre deti a mládež - **REBRÍK**. Vychádza od r. 1990 a na jeho čele je od počiatku šéfredaktorka p. Katarína Jantáková. Časopis začali tlačiť na ihličkovej tlačiarni ako svojpomocný projekt dve stretká. Na základe iniciatívy p. Valoviča sa v júni 1990 podarilo hoci len v samizdatovej forme a v T602 vytlačiť v 1000 ks náklade prvé nulté číslo časopisu a zožalo veľký úspech - v podobe dotlaču ďalších 1000 ks. Prvý rok vychádzal časopis ako dvojmesačník, ale od r. 1992 sa k deťom a rodinám dostáva pravidelne každý mesiac. Zaujímavosťou je, že na jeho príprave sa podieľajú 3 redakčné skupiny. V prvej skupine pracujú tvoriví ľudia s nápadiami, v druhej pracuje kňaz, učiteľka, grafici a umelkyňa z Bibiany a tretí tím tvoria deti. Ich podnety a návrhy na zmeny týkajúce sa zrozumiteľnosti textu, farebnosti či prehľadnosti príspevkov sa využívajú pri spracovaní konečnej podoby časopisu.

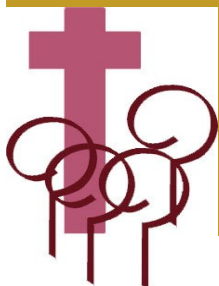
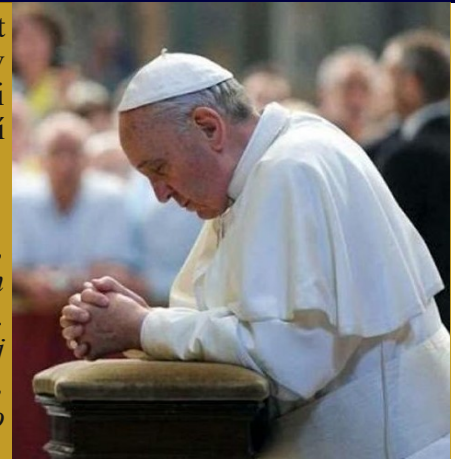
www.zastolom.sk

Na cestách... zjednotení v apoštoláte modlitby

Svetová sieť modlitby Svätého Otca, známa ako „Apoštolát modlitby“ šírením pravidelných mesačných úmyslov zjednocuje veriacich v účasti na apoštoláte celej Cirkvi obetovaním osobnej modlitby, práce, radosti i utrpení každého dňa v spojení s Kristovou eucharistickou obetou.

Modlitba obetovania dňa:

Nebeský Otče, obetujem ti celý svoj deň a svoje modlitby, práce, radosti aj utrpenia v spojení s tvojím Synom Ježišom Kristom, ktorý sa ti stále obetuje vo svätej omši za spásu sveta. Nech ma Duch Svätý vedie a nech mi dá silu svedčiť o tvojej láske. S Pannou Máriou, Matkou nášho Pána a Matkou Cirkvi, prosím za úmysly Svätého Otca a našich biskupov na tento mesiac:

Evanjelizačný úmysel: Modlime sa za kresťanské rodiny na celom svete, aby do každodenného života konkrétnymi skutkami vnášali bezvýhradnú lásku a svätosť.

Úmysel našich biskupov: Aby kňazi boli čo najvernejším obrazom Dobrého Pastiera.

zdroje: www.svetkrestanstva.postoj.sk, www.campostrini.it

OSPRAVEDLŇUJEME SA:

v PL 5/2022 sme omylom uviedli úmysel apoštolátu na jún, nie na máj.

Spoznávame!

PÚTNICKÉ TATRY

TATRY, slovenské veľhory, sú geomorfologický celok Fatransko-tatranskej oblasti a tvoria najvyššiu časť Karpát. Nachádzajú sa v severnej časti Slovenska na hranici s Poľskom. Pohorie sa rozprestiera na ploche 786 km², z toho na Slovensku 610 km². Ich alpský charakter zvyrazňuje 30 štítov a veží s výškou nad 2 500 m n. m., preto sú navštevované horolezcami, turistami či výletníkmi. No majú aj svoju pútnickú históriu, ktorú môžeme obnoviť zvlášť v tomto mesiaci na sviatok sv. Petra a Pavla v Kaplnke Panny Márie Lurdskej v Starom Smokovci.

Najstaršia tatranská osada Smokovec, ktorej prvý objekt postavili takmer pred 230 rokmi, bola vo svojich začiatkoch predovšetkým pútnickou lokalitou. Uprostred dnešného Starého Smokovca, neďaleko autobusovej i železničnej stanice, vyvierať kedysi jeden z prameňov miestnej kyselky. Nazývali ho Csákyho prameň. Neďaleko, bližšie k vtedy ešte drevenej kaplnke, stál Csákyho dom, nazývaný tiež Pánsky. Jeho majiteľom bol zakladateľ najstaršej tatranskej osady gróf Štefan Csáky. Pochádzal z iliašovskej vetvy rodu. Svoj poľovnícky zrub pod Slavkovským štítom, teda Pánsky dom, ktorý nechal postaviť r. 1793 navštevoval najmä kvôli pokoju, ktorý tu nachádzala jeho duša po obrátení sa od búrlivého života a po nevydarenom manželstve. Štefan Csáky si dolinku pod Slavkovským štítom vybral nielen pre poľovačky, ako sa to možno dočítať v bulletinoch o Tatrách, ale možno aj preto, aby sa zúčastňoval na miestnych náboženských púťach. Ba možno aj pomáhal organizovať. Tie ku prameňom „kvašnej vody“ každoročne na sviatok svätých Petra a Pavla smerovali ako na miesto zázraku. Tieto púte majú v Tatrách dlhú históriu. Keď totiž na Spiši v r. 1431 a potom v r. 1433 vyčíňali husiti (spustošili Spišskú Teplicu a pričínili sa o zánik osád Stráž pri Hranovnici, Olcava pri Spišskej Teplici a tiež obce Stojany nachádzajúcej sa oproti Spišskej Sobotě), našli obyvatelia podtatranských obcí útočisko práve v tejto lokalite. Sem chodili potom každoročne ďakovať za záchranu. Je preto možné, že táto skutočnosť predovšetkým vytvárala dôvod, pre ktorý si túto lokalitu a okolité lesy gróf od sestry prenajal. Veľa v tomto smere naznačuje aj fakt, že jednoduchá drevená kaplnka, ktorú tu nechal Štefan Csáky postaviť, bola v poradí hneď druhou či treťou stavbou osady. Aj jednoduché hostince, čo tu vyrástli, boli určené najmä účastníkom náboženských púti. Neboli to žiadne prepychové objekty, väčšinou tu stáli prízemné objekty s dvomi izbami, ktoré boli od seba oddelené chodbou. Hygienické zariadenia stáli mimo budovy, vodu na umývanie nosili slúžky vo vedrách, vodu na pitie i kyselku našli hostia v karafách, čo stáli na stole. Zariadenie izieb bolo tiež jednoduché, jediným „prepychovým“ kusom nábytku bolo zrkadlo. Do tatranských dolín a na štíty sa totiž vtedy ešte bez zjavného praktického dôvodu veľmi nechodilo. A zvlášť tam takto nechodili jednoduchí obyvatelia podtatranských obcí. Výročná Petropavlovská púť či individuálna púť na miesto, kde sa udial zázrak záchrany, však naopak, dávala návšteve dolinky na úpätí Slavkovského štítu punc užitočnosti i celkom zrejmého zámeru. Preto aj prvá murovaná sakrálna stavba vo Vysokých Tatrách bola zasvätená apoštolom Petrovi a Pavlovi. Je to malá kaplnka, ktorá dodnes stojí v Starom Smokovci pod hotelom Grand. Nechal ju postaviť veľprepošť zo Spišskej Kapituly v r. 1836. 29. júna na sviatok sv. Petra a Pavla sa každoročne konala veľká púť z podtatranských obcí do Starého Smokovca. Tradícia petropavlovských púti sa v Tatrách a ich okolí udržala do začiatku 50. rokov 20. st., kedy boli púte komunistickým režimom zakázané. Kaplnka stojí dodnes a je zasvätená Lurdskej Panne Márii. Cez deň je otvorená a pre veriacich je vhodným miestom na tiché sústredenie a modlitbu. Je spätá s horami a dávnou tradíciou, preto sa v nej každoročne v deň otvorenia turistickej sezóny koná akt posvätenia lán pre horských vodcov, aby každého turistu bezpečne dovedli na štít a zo štítu do doliny. Tradíciu petropavlovských púti v dnešnej dobe pripomína zasvätenie najnovšieho kostola - farského kostola v Novom Smokovci, ktorý je zasvätený práve svätým apoštolom Petrovi a Pavlovi.

Kaplnka Lurdskej Panny Márie, Smokovec

Viete, že: Pôvod a význam názvu *Tatry* nie je doteraz spoľahlivo objasnený. Historici ho pripisujú obyvateľom, ktorí sídlili na území Slovenska ešte pred príchodom Slovanov. Odvodzujú ho od árijského slova *tamtra*, *tâtra* s významom „temný“ alebo „tmavý“, pripisujú mu význam odvodený z ľudového slova *tatra* v zmysle kamenitej, neúrodnej zeme. Ako najpravdepodobnejšiu možno akceptovať mienku, že názov Tatry pochádza zo slovanského slova *trtri*, čo znamená *bralá*. Prvá zmienka tohto názvu je z r. 999, kedy české knieža Boleslav II. na svojej smrteľnej posteli spomína na dobu, keď České kniežatstvo siahalo až po *Tritri montes*. Samotný názov *Tatry* sa prvýkrát spomína v r. 1086 v donačnej listine nemeckého cisára Henricha IV., ktorý ohraničil Pražské biskupstvo aj horami *Tritri*. Prvú veľmi stručnú zachovanú správu o pohorí *Turtur*, zachytil vo svojom historickom rukopise anonymný pisár uhorského kráľa Bela III.. Kronika, ktorú nazval *Gesta Hungarorum* a vznikla až po Belovej smrti, snaží sa oslavným spôsobom podávať dejiny maďarských výbojov siahajúcich až po naše hory. Obsahuje mnoho vybájených a skreslených správ, ale na druhej strane aj konkrétne informácie o živote slovanského obyvateľstva, konkrétne v údolí *Vag* (*Váh*) a v stolici *Zepis* (*Špiš*). Pod súčasným názvom, v transkripcii *Tatri*, sa Vysoké Tatry po prvý raz spomínajú v latinskej kronike o Čechoch – *Chronica Boemorum*, napísanej v r. 1119-1125. Napísal ju český kronikár Kosmas, kanonik a dekan pražskej kapituly. Kronika cituje text tzv. zakladacej listiny pražského biskupstva s opisom severných hraníc Slovenska, prípadne Uhorska a pritom spomína aj Tatry a Považie. Keď Slovensko obsadili maďarské jazdecké družiny, stal sa prvým oficiálnym majiteľom Tatier uhorský panovník. Ten ich neskôr rozdal svojim obľúbencom. Najstaršou známou donáciou z r.1209 získal spišský prepoš Adolf aj so svojou sestrou, manželkou komesa Rutkera (*Rudigera*), bývalou dvornou dámou kráľovnej Gertrúdy, darom od Ondreja II. rozsiahly majetok na území Spiša aj s oboma Studenými dolinami, Skalnatou dolinou a prilahlými vrchmi, vrátane Lomnického štítu. Pôvodná listina sa nezachovala. Jej overený opis je uložený v Maďarskom ústrednom archíve v Budapešti. Potomkami Rutkera a jeho ženy boli spišskí šľachtici Berzeviciovcí.

zdroj: sk.wikipedia.org

fotkyzadarmo.sk

Cieľom synody nie je produkovať dokumenty, ale „dať vypučať snom, vzbudiť proctvá a videnia, dať rozkvitnúť nádejam, podnietiť dôveru, obviazať rany, previazať vzťahy, vzbudiť úsvit nádeje, učiť sa jeden od druhého a vytvoriť pozitívne vnímanie, ktoré osvieti myseľ, zahreje srdcia, navráti silu rukám.“

pápež František

Hnutie kresťanských spoločenstiev detí pomáha svojou činnosťou pri výchove a neformálnom vzdelávaní detí a mládeže. Počiatky občianskeho združenia eRko môžeme nájsť v 70. rokoch 20. st, keď Mons. Ján Chryzostom Korec pôsobiaci v ilegalite, povzbudzoval a viedol kňazov ale aj laikov v troch oblastiach apoštolátu (šírenia viery): s deťmi, mládežou a rodinami. Všetko sa uskutočňovalo tajne, mimo verejnosti v rodinách, v skupinkách a navonok neformálnych spoločenstvách. Následne v roku 1973 začal Evžen Valovič organizovať prvé stretnutia zamerané na deti. Postupom času sa okolo neho zoskupili ďalší mladí ľudia, študenti, ktorí pracovali s deťmi a mládežou aj v ďalších obciach na Slovensku. V čase Nežnej revolúcie sa už stretávalo 17 zástupcov, a to z Banskej Bystrice, Košíc, Prešova, Bratislavy, Trnavy, Humenného, Oravy-Námestova a Malatinnej, Hotianskych Nemiec, Čiernych Kľačian, Hriňovej a Rajca. Po revolúcii vznikla medzi nimi myšlienka založiť samostatné organizácie. Prvé vzniklo Hnutie kresťanských rodín, kde pracovala komisia kresťanskej výchovy detí (budúce eRko). V lete 1990 začala dlhodobá spolupráca s rakúskou organizáciou Katholische Jungschar Österreich a na celoslovenskej rade 22.9.1990 mladí, ktorí pracovali s deťmi, spísali stanovky samostatnej organizácie Hnutie kresťanských spoločenstiev detí. Od decembra 1990 začali používať názov eRko. Je to vlastne písmeno R, hovorovo „erko“, a je začiatočným písmenom slova „radosť“ i názvu časopisu Rebrík, ktorý občianske združenie vydáva. Hlavnou činnosťou hnutia je systematická práca s deťmi v malých skupinkách, spoločenstvách počas celého roka. Základnou organizačnou jednotkou je oblastné centrum (OC), ktoré združuje detské spoločenstvá v istom regióne. V čase vzniku malo eRko 15 OC a približne 1000 členov. V súčasnosti tvoria centrá päť územných rád, z ktorých sú volení členovia do najvyššieho orgánu. V rámci eRka bol vytvorený aj zaujímavý a dobre prepracovaný systém vzdelávania, ktorý sa neustále rozvíja. Od r. 1991 vychádza pre vedúcich eRka aj metodický časopis LUSK a ďalšie metodické materiály a príručky. V r. 1992 eRko zaviedlo systém ročných tém. Metodika a námety na stretnutia sú primerané veku jednotlivých členov. Neskôr hnutie v rámci svojho Detského pastoračného centra začalo realizovať aj väčšie aktivity pre deti napr.: kampaň *Vypni telku, zapni seba*, *Detský čin pomoci*, *Rozhýbme svet dobrom* a celoslovenské stretnutie koledníkov – **Púť detí**. Asi najznámejšou aktivitou hnutia je **DOBRÁ NOVINA** – koledovanie detí vo vianočnom období spojené so zbierkou pre potreby núdznych v rozvojových krajinách. Po prvýkrát sa uskutočnilo v r. 1995. Popri obnovení tradície koledovania obsahuje aj rozmer solidarity, rozvojovej pomoci a vzdelávania. Od r. 2002 eRko vyslala do projektov v Afrike aj svojich dobrovoľníkov, ktorí sa zapájajú do niekoľkomesačnej dobrovoľníckej služby. Majú tak príležitosť spoznávať prácu misionárov, zapojiť sa do misijných diel. Od začiatku činnosti hnutie vydáva časopis pre deti vo veku od 6 – 10 rokov REBRÍK. V tomto školskom roku vychádza už jeho 32. ročník. V rámci svojej vydavateľskej činnosti pre deti hnutiu vychádzajú aj ďalšie publikácie pre deti. Cieľom hnutia je motivovať deti k tomu, aby rozhýbali, menili a ovplyvňovali spoločnosť a teda svet, v ktorom žijú. Slovo spoločnosť v sebe obsahuje čnosť. Misiou eRka je viesť deti k uvedomeniu si vlastnej úlohy v spoločnosti, ktorou môže byť práve to, že budú dodržiavať zodpovedný a dobrý životný štýl cez žitie čností. A ako všetci, aj oni k tomu potrebujú pomoc a príklad - vychovávateľa, najmä rodiča, blízkych, ale aj vedúceho. eRko sa zapája aj do celosvetových programov, spolupracuje s viacerými organizáciami na domácej aj medzinárodnej pôde. Zapojilo sa do akcií: „Globálny pochod proti detskej práci“, „Mier pre Sudán“, „Deň počatého dieťaťa“, „Sviečka za nenarodené deti“ a ďalších. Deti spolu s animátormi tak celoročne prežívajú radostné spoločenstvo, kde rozvíjajú svoje vedomosti, talenty a zručnosti. Misia v spoločnosti ich vedie k osobnej zrelosti, službe druhým a spoznávajú svet okolo seba.

www.erko.sk, www.prohuman.sk

STAŇTE SA PRAVIDELNÝMI ODBERATEĽMI PÚTNICKÉHO LISTU

Ak máte záujem dostávať Pútnický list do Vašej e-mailovej pošty, prosíme Vás, napíšte nám na adresu: prekopova@gmail.com. Zaradíme Vás **do adresára čitateľov Pútnického listu**.

Vydávanie Pútnického listu môžete podporiť dobrovoľným príspevkom na č.ú:

SK18 7500 0000 0040 1664 7114, do správy pre prijímateľa uveďte: **PÚTNICKÝ LIST**

Ď A K U J E M E !

JÚNOVÁ PŮŤ k Božskému Srdcu Ježišovmu

S júnovou pútnickou tradíciou je neodmysliteľne spojená úcta k Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu. Hoci nie je možné povedať, kedy presne vznikla, dôkazy o nej sa prvýkrát objavujú v čase prvých františkánov v 12. st. Podrobnosti o modernej úcte boli zjavené sv. Margite Márii Alacoque v 17. st. Sviatok a kult osobitným spôsobom odporúčal Lev XIII. v encyklike z r. 1899. Slávi sa každý rok v piatok 19 dní po Turícach. Na Slovensku nájdeme viac ako 50 kostolov zasvätených Ježišovmu srdcu. Jedným z nich je aj kostol vo farnosti Partizánske.

Mesto Partizánske leží v južnej časti Trenčianskeho kraja na sútoku riek Nítry a Nitrice. Za I. ČSR územie dnešného mesta patrilo do chotára obce Šimonovany. Obyvatelia pracovali na veľkostatku E. Salzbergera, kde bol liehovar. V roku 1938 odkúpila firma Baťa veľkostatok a v chotári začala budovať obuvnícky závod a obytné budovy. Oficiálne mesto, ktoré dostalo názov Baťovany, založil 8. augusta 1938 podnikateľ Jan Antonín Baťa. V r. 1949 boli Baťovany premenované na Partizánske. Pôvodný názov dnes nesie centrum mesta – Baťovany. Toto slovenské mesto vzniklo doslova na zelenej lúke podľa projektu architekta Vladimíra Karfíka, ktorý v r. 1930 – 1946 pracoval ako vedúci architekt vo firme Baťa. V júli 1942 sa rozhodlo o stavbe nového kostola. Pôvodne mal byť kostol zasvätený sv. Tomášovi apoštolovi a mal tak pripomínať slávneho zakladateľa firmy Tomáša Baťu. Návrh moderného funkcionalistického kostola upravil architekt Karfík z pôvodného návrhu kostola pre mesto Baťov - dnešné Otrokovice, kde však nebol zrealizovaný. Kľúčovým motívom stavby kostola je vertikálnosť, v priestorovom prejave ide o vrstvenie hranolov, ich vzájomnú proporcionalitu a mieru prevýšenia hlavnej veže. Základný kameň stavby kostola bol posvätený v r. 1943 banskobystrickým biskupom Mons. Andrejom Škrábikom. Legálnu vysviacku kostola, naplánovanú v máji 1949, prekazil nový komunistický režim. Kostol bol neoficiálne vysvätený v júni 1949, oficiálne až 2. septembra 1989. Dominantou jeho interiéru je mohutný mramorový kríž so sochou Krista s rozopätými rukami od významného akademického sochára a národného umelca Tibora Bártfaya. On je autorom aj ďalších prvkov výzdoby interiéru i exteriéru kostola, ako sú: sošky dvanástich apoštolov, štrnásť reliéfnych zastavení Križovej cesty, reliéfy Svätej rodiny a Snímanie z kríža, Kristus v hrobe, znaky štyroch evanjelistov nad vchodom do kostola, ako aj socha Panny Márie v Lurdskej kaplnke. Veža kostola je vysoká 43 metrov, sú v nej umiestnené štyri zvony zasvätené Panne Márii, sv. Štefanovi, sv. Jozefovi, sv. Antonovi. Farský Kostol Božského Srdca Ježišovho v Partizánskom patrí k najhodnotnejším sakrálnym stavbám modernej architektúry na Slovensku. V r. 1995 bol vyhlásený za národnú kultúrnu pamiatku.

www.sk.wikipedia.org, www.turistika.cz, www.partizanske.fara.sk, www.trencinregion.sk

AMORIS LAETITIA

Ponúkame celoročné putovanie do chrámov s patrocíniom Svätej rodiny. Môžete sa vybrať na cestu podobne ako Sv. rodina, prežiť pekný deň, spoznať seba, pekné miesta i zaujímavé kostoly. myšlienka na púť (z encykliky):

RADOSŤ LÁSKY, ktorá sa žije v rodinách, je aj potešením Cirkvi. Sila rodiny „sa podstatne nachádza v jej schopnosti milovať a učiť milovať“. Nech by rodina bola akokoľvek zranená, vždy môže rásť, vychádzajúc z lásky.“

PÚŤ SO SV.RODINOU:

Na najväčšom sídlisku na Slovensku - v Petržalke

Petržalka - pre niektorých neprehľadná džungľa, ktorej sa radšej vyhnú, no pre mnohých miesto aktívneho súkromného či pracovného života. Jej história siaha až do 13. st., kedy sa stretávame s názvami Wlocendorf (1222), Mogorscigel (1225), Flycendorf (1233). V 15.st. nesie uhorský názov Engerau a v r.1863 sa volá Ligetfalu (Ves na Nive), či presnejšie Bratislavská Lužná Ves – Pozsonyli-getfalu. V minulosti bola svedkom rozličných bojov. Azda najznámejšie sa do jej dejín zapísal Napoleon. Jeho vojská prešli tadiaľto v r. 1805 a 1809. Po druhý krát sa v týchto miestach bojovalo a pre obyvateľov to bola ťažká skúška. Vznik Česko-Slovenska, obsadenie Petržalky československými vojskami v auguste 1919 a potvrdenie príslušnosti k Československu podpísaním Trianonskej zmluvy v júli 1920 – zmenili hranice krajín, no nezmenili strategický význam Petržalky. V r. 1920 obec dostala slovenský názov - Petržalka a začala získavať na význame. Za obdobie necelých dvadsať rokov vzrástla päťkrát. Postupne sa stala najväčšou obcou v republike, začala si budovať nové republikánske a demokratické tradície. Avšak prišiel rok 1938 – okupácia hitlerovským Nemeckom, ktorá trvala skoro sedem rokov. Roky fašistického útlaku znamenali pre Petržalku najtemnejšie obdobie v jej histórii, boli to roky biedy, odriekania, udavačstva a perzekúcií. Po oslobodení pripadla znovu k Československu. V r. 1946 sa stala súčasťou Bratislavy – mestskou časťou. V r. 1973 padlo rozhodnutie o výstavbe Petržalky do podoby, v akej ju poznáme dnes. **Cirkevné stavby** tu však v tom období neboli plánované a veriacim slúžil jediný pôvodný kostol z r. 1932. Z iniciatívy Hnutia kresťanských rodín a Spoločnosti saleziánov vznikol v 90. rokoch návrh na výstavbu kostola, ktorý by mal byť zasvätený Sv. Rodine. Voľba tohto patrocínia vyšla zo skutočnosti, že sídlisko obývajú najmä mladé rodiny, pre ktoré by sa mala Sv. Rodina stať vzorom. Pre stavbu kostola bola vybraná plocha v centrálnej časti Petržalky, ktorá ešte nebola v tom čase zastavaná. Základný kameň pre budúci kostol posvätil pápež sv. Ján Pavol II. 1. júla 1995 v Šaštíne pri svojej druhej návšteve Slovenska. **Kostol Sv. rodiny** začali stavať po viacerých peripetiách v júli 2001 podľa architektonického návrhu architekta Ivana Koleniča. Rozostavaný kostol a areál v jeho okolí

sa stali dejiskom návštevy pápeža Jána Pavla II. v r. 2003. Na sv. omši sa tu zúčastnilo okolo 250 tisíc veriacich nielen zo Slovenska, ale aj z okolitých krajín. Pri tejto príležitosti pápež, ešte nie celkom dostavaný kostol aj posvätil. Na počesť tejto udalosti bola plocha, na ktorej kostol stojí, pomenovaná ako Námestie Jána Pavla II. Samotný kostol je modernou stavbou, ktorú tvorí hlavná loď s presbytériom a bočnými loďami so špeciálnymi funkciami, chór pre spevokol a umiestnenie organu, sakristia a zázemie kostola, pastoračné centrum a budova fary.

Kostol Svätej rodiny, interiér

Do stavby je vkomponovaný aj vonkajší priestor s možnosťou jeho zapojenia do hlavnej lode cez jej presklenú a otvárateľnú zadnú stenu. Stredobodom interiéru kostola je oltárny kríž umiestnený na stene presbytéria. Je to kríž, ktorý bol umiestnený na tribúne, kde slávil sv. omšu aj pápež, sv. Ján Pavol II. Vedľa sa nachádza ikona západného štýlu zobrazujúca Svätú rodinu. Stredobodom presbytéria je oltár, naľavo od neho sa nachádza ambón a napravo svätostánok v podobe zemegule. Napravo od presbytéria sa nachádza vitrína s relikviami bl. Vasil'a Hopku, bl. Zdenky Schelingovej a sv. Jána Pavla II. Na tejto vitríne je umiestnená aj busta svätého pápeža, nad ktorou je jeho poslanstvo, ktoré nám zanechal 14. septembra 2003: „*Nikdy sa nehanbite za evanjelium.*“ V kostole sa nachádzajú aj dva bočné oltáre: jeden je zasvätený Panne Márii Fatimskej a druhý je zasvätený Božiemu Milosrdenstvu. V ňom sa nachádza aj Boží hrob. Interiér kostola dopĺňajú portréty bl. Vasil'a a bl. Zdenky. Pred vchodom do kostola nás upúta bronzová socha žehnajúceho pápeža Jána Pavla II., ktorá bola odhalená pri príležitosti 1. výročia jeho úmrtia v apríli 2006. Jej autorom je akademický sochár Bohuš Vilím. Na chodníku ku kostolu na mieste, kde stála tribúna pri návšteve sv. otca, sa nachádza drevený kríž ako pamiatka na túto historickú udalosť.

zdroje: www.petrzalka.sk www.bratislava.dnes24.sk, www.katolickenoviny.sk www.dokostola.sk, www.svatarodina.fara.sk

Modlitba na 10. svetové stretnutie rodín v Ríme

Nebeský Otče, stojíme tu pred Tebou, aby sme ťa chválili a ďakovali ti za veľký dar rodiny. Prosíme ťa za rodiny posvätené sviatosťou manželstva. Nech každý deň nanovo objavujú milosti, ktoré prijali a nech ako malé domáce cirkvi dokážu svedčiť o Tvojej prítomnosti a láske, ktorou Kristus miluje Cirkev. Prosíme Ťa za všetky rodiny, ktoré čelia ťažkostiam a utrpeniu kvôli chorobe alebo okolnostiam, ktoré len Ty poznáš. Buď im oporou a daj im spoznať cestu posväcovania, na ktorú ich voláš, aby tak mohli zakúsiť tvoje nekonečné milosrdenstvo a nachádzali nové spôsoby ako rásť v láske. Prosíme Ťa za deti a mládež. Nech sa stretnú s Tebou a radostne odpovedia na povolanie, ktoré pre nich pripravuješ. Prosíme za ich rodičov a starých rodičov. Nech si uvedomia, že sú znamením Božieho otcovstva a materstva, keď sa starajú o deti, ktorých telo a dušu im zveruješ, ako aj cez skúsenosť bratstva, ktorú môže rodina poskytnúť tomuto svetu. Pane, daj, aby každá rodina mohla prežívať svoje osobitné povolanie k svätosti v Cirkvi ako volanie zapojiť sa do evanjelizácie, v službe života a pokoja, v spoločenstve s kňazmi a každým životným stavom. Požehnaj Svetové stretnutie rodín v Ríme. Amen.

Stretnutie sa koná v dňoch 22. – 26. júna 2022

zdroj: www.svetovestretnutierodin.sk

Pútnický list vydáva Asociácia pútnických organizácií
Farský úrad, 913 31 Skalka nad Váhom I/41
ISSN 2644-4526

www.putnickemiesta.sk/asociacia-putnickych-organizacii/archiv-putnickych-listov
Autori textu: Mária Hatalová, Mária Prekopová

NEPREDAJNÉ, VOLNE ŠÍRITELNÉ